

**ВЛАДИМИР ВОЛИН  
КИР БУЛИЧОВ: ФИЛМ В  
ГУСЛЯР**

Превод от руски: [Неизвестен], 1974

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Всичко стана привечер. Седяха в двора и играеха на „козел“. Играеха комбина: Корнели Удалов с Погосян срещу Грубин и старата Ложкина. Васили Василевич и Валентин Кац чакаха реда си. Литературният сътрудник на местния вестник Миша Стендал съчиняваше рецензия за новия филм „Спомени за бъдещето“. Старецът Ложкин беше останал в къщи да приготвя вечерята. Над Велики Гусляр се носеха сложни аромати.

— Дубъл пет — каза Погосян и в този момент в двора влезе кола с надпис „Киногрупа“.

— Кой е началникът на строителната кантора другарят Удалов? — запита мъж с черни очила, излизайки от колата.

— Пет празно — каза Удалов. — Е, добре, аз съм, какво има?

— Аз съм кинорежисьор — каза мъжът. — Стана ни известно, че притежавате древнояпонска скулптура „догу“. Не бихте ли могли да ни я дадете на заем за снимки като доказателство, че Земята е била посещавана от пришълци?

— Ето дава — каза старицата Ложкина. — Аз пасувам. Не задържай играта, Корнели.

Удалов, който веднага се почувствува в центъра на вниманието, вдигна глава нагоре и извика на жена си:

— Ксюша, подхвърли ми онази статуетка, която шурейт купи миналата година на пазара в Токио! Тук другарите от киностудиото се интересуват от пришълците.

— Ти скоро ще се побъркаш с тези пришълци — каза Ксения, надзъртайки от прозореца, но подхвърли статуетката.

От колата излезе още един мъж, двамата приседнаха до масата редом с играчите и накланяйки се над статуетката, нещо си зашепнаха. Дочуваха се само отделни думи: „космически скафандър“, „период-дземон“, „филтри за дишане“, „преди пет хиляди години“, „херметичен шлем“.

— За бъдещето си спомнят — уверено каза Погосян. Като абонат на списание „Здраве“ той беше в течение на всички дискусии и смяташе себе си за образован човек, а всички останали — за дилетанти.

Кинаджиите в това време бяха опаковали фигурката, дадоха на Удалов разписка и седнаха в колата.

— Роба! — извика старата Ложкина и с всичка сила плесна плочката върху масата. — Ще му плеснем още по една, музици, а?

Всички премълчаха.

— Вие нищо странно ли не забелязахте, другари? — запита изведнъж Миша Стендал.

— Какво например? — стресна се Удалов. Той беше малко изнервен.

— Ами това, че режисьорът когато седнаше, подгъна нещо под себе си.

— Какво подгъна? — нахвърли се върху него Удалов. — Ти се изказвай по-точно.

— Не замъглявай нещата, а отговаряй — добави Кац.

— Че аз ви казвам — продължаваше Стендал сякаш тържествуващо. — Той подгъна под себе си трети крак, излишен.

— Раздавам — каза старата Ложкина и започна да размесва плочките на доминото.

— Не е наш човек — определи Грубин.

„Пришълец!“ — изахка в себе си Удалов и глътна плочката шест-четири.

— Неслучайно такетата им бяха нахлупени ниско на челото — включи се Погосян, победоносно гледайки партньорите си. — С тях те прикриваха третото си око, челното.

— Раздавам — повтори старата Ложкина.

— Интересен филм — каза Кац.

„Истински пришълци — ужаси се Удалов. — Даже око на челото. Трябва да ги настигна по-скоро.“

Той стана и се приготви да догони колата с кинаджиите. В този момент над двора се разнесе гласът на Ксения:

— Кор-нели-и! Ела да вечеряме! Трети път да ти топля супата ли искаш?

Удалов се поколеба само за някаква част от секундата. Това обаче беше достатъчно. Когато погледна към пътя, от колата нямаше даже и следа.

„Пак изтървах пришълците — тъжно си помисли Корнели. — Тъкмо започнах да организирам космически връзки и отново неуспех. Ама карай, цикълът от чудеса в Гусляр още не е свършил. Може би следващия път ще ми потръгне.“

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.6/1974 г.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.